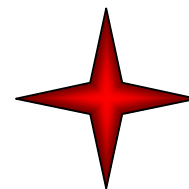
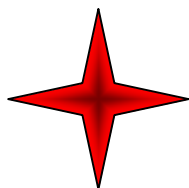

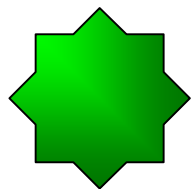
Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

Ion Creangă

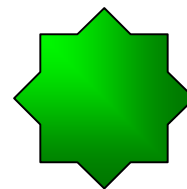

12.01.2010
Ion Creanga

Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

Beschiu Adrian

Mă numesc Beschiu Adrian

Locuiesc in Șiclău

Clasa a IX-a U

Am 15 ani

Îmi place să ascult muzică și să mă joc pe calculator

Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

Cuprins

Capitolul I-[Date despre autor](#)

Capitolul II-[Date despre Ion Creanga](#)

-[Opere](#)

-[Cei mai cunoscuti poeti romani](#)

Capitolul III-[Structura lucrari](#)

-[Bibliografie](#)

Date despre Ion Creangă

“Sunt născut în martie 1837 la Humulesti 1 sat, judetul Neamt, din parinti români: Stefan a lui Petrea Ciubotariul din Humulesti si sotia sa Smaranda, nascuta David Creanga, din satul Pipirig, judetul Neamtului ...”

Data scrise de mana lui Creanga in Fragment de biografie și acceptate de multi istorici literari e contestata de alti cercetatori, care afirma ca povestitorul sa nascut, la 10 iunie 1839, ca singurul document autentic: un registru al nou - născuți de la Humulesti , descoperit și publicat de Gh.. Mihai-Răzvan Ungureanu, arhivist de la Iasi.

În casuta taraneasca din Humulesti, de unde ruinele Cetatii Neamt sunt văzute, în familia lui Stefan si a Smarandei se nasc 8 copii: ION, Zahei, Maria, Ecaterina, Ileana, Teodor, Vasile si Petre. În ultimele trei mor ca și copii. Ecaterina moare în 1893, iar Zahei, Maria si Ileana va trăi până în 1919.

1846-1853 Istet si urât, cum se autodescrie mai apoi in Amintiri din copilarie (Amintiri din copilărie), Nica se duce la scoala biserica, Vasile a Iloaiei fiind profesorul său, care-i va fi luat la oaste. Școala este într-o cameră mică chilie facuta de sateni, la îndemnul paroh Ion Humulescu. Permanentă vizitatori sositi azi la Humulesti vad nu numai muzeul din casuta, dar, de asemenea, biserica si mod de a Ozana în cazul în care Ionica de mai multe ori baie. Apoi, mama sa Smaranda va trimite-l la tatăl ei David Creanga. El va lua Nica, împreună cu fiul său mai mic Dumitru, pe Valea Bistritei, la Brosteni, unde se va afla cu N. Nanu ca profesor, pana la episodul hazliu cu râia si caprele Irinucai.

1853-1854 E la Scoala Domneasca de la Tg. Neamt, peste raul Ozana, profesorul său este preotul Isaia Teodorescu (eroul din Popa

Duhu). În registrele de școală el este scris: Stefanescu Ion.

1854, toamna Mama Smaranda doreste sa-l faca preot, și el va merge la "preotii fabrica": "scoala catihet" din Falticeni, director de N. Conta (unchiul filozofului Vasile Conta). Aici el nu mai este Nica a lui Stefan a Petrei, ci Ion Creanga, nume pastrat toata viata.

1855-1858 Scoala din Falticeni a fost eliminat (caricaturizata copios în Amintiri ...), Creanga pleaca la Iasi, prin insistentele mamei, care-l dorea neaparat preot prin toate mijloacele. El este elev la Seminarul teologic "Veniamin Costachi" de la Socola. El va ajunge la toate materiile cu "bun", "foarte bun" si "eminent". Sta la internat, care este gratuit. Finisaje cursul inferior al Seminarului.

1859 Moare tatal sau, departe de Humulesti, pe mosia Facauti (mormântul se afla la Prigoreni,

Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

lângă Tg. Frumos, localitate legată de
Neculce).

Se căsătorește cu Ileana, fiica preotului Ioan
Grigoriu de la biserica "40 de Sfinți" din Iași.
La 26 decembrie el este hirotonisit diacon la
"Sfânta Treime" biserica.

1864-1865 El este un elev foarte bun la școala
Vasilian de preparare de la Trei Ierarhi
(director și profesor este Titu Maiorescu, mai
tânăr decât Creanga). Maiorescu îl apreciază și
nume de el, ca profesor la Școala primară nr. 1
din Iași. A se termina școala pe primul loc. La
10 iunie 1865 devine institutor, cu certificat de
absolvire. El este de 28 de ani, este căsătorit și
are un fiu, Constantin (născut la data de 19
decembrie 1860).

Moare mama sa Smaranda, bolnavă de
epilepsie (el va avea de suferit de aceeași
boală).

1859-1872 Timp de 12 ani este un slujitor al
bisericii (diacon, la diferite biserici din Iași).
La 10 octombrie 1872 este exclus definitiv din
cler. Soția sa-l frunze (pentru un diacon nu are
voie să divorțeze), el a fost fotografierea în
ciorile care murdăreau acoperișul bisericii
Golila (locuia în casa de la curtea bisericii, casa
care este încă acolo) și-au tăiat lui părul ca un
civil. Numai în 1893, după 122 de ani, o
decizie reparatorie sa luat post-mortem:
Creanga a fost reprimat în clerului, ca diacon.
1864-1889 Timp de 25 de ani, Creanga a fost
profesor, fiind un excelent pedagog, chiar și

12.01.2010
Ion Creanga

Atunci când Uniunea de la Iași a fost "gătite",
Creangă este un ieșean convins, chiar el nu a
vrut să plece din Humulești. El va scrie Mos
faptul că el a fost excluderea din sistemul de
învățământ între 1872-1874. El este autor de
manuale școlare 4, scrisă împreună cu alți
profesori.

1873 După un proces lung, tribunalul da o
decizie de divorț și Creanga victoriei și devine
în custodia copilului lor. Constantin avea 12
ani și tatăl sau grijuliu caută o casă potrivită.
Deci, Ticaș și se mută în mahalaua Bojdeuca ("
"noroi House" - scriitorul numim așa). Ca soție
casa el va apela Tinca Vartic, cu care va trăi
toată viața, fără să se căsătorească legitim.

1875 Un moment decisiv în viața lui este
atunci când îl întâlnește pe Mihail Eminescu,
apoi revizor școlar din Iași și Vaslui. Poetul
descoperă talentul lui Creanga fără precedent a
Teller poveste. Ei devin prieteni pentru
totdeauna și sunt petrece timpul lor împreună
în Bolta Rece Pub sau de alte hanuri de la Iași.
Este friendship cele mai frumoase din literatura
română. Creanga Eminescu convinge să scrie
și să-l introducă în cenaclul literar Junimea. El
citește povestea Soacra cu trei nurori (publicată
în 1875, 1 octombrie în Convorbiri literare).
Manuale de autor deveni, la 36 de ani, un
scriitor, cu ajutorul prietenului său mare, care
au avut locuit pentru o vreme în casa din
Ticaș, gustarea de alimente Tinca foarte
bun. Ea a fost între 1876-1877, înainte de
Eminescu, a plecat spre București.

Ion Roata și Unirea și Mos Ion Roata și Cuza
Voda.

1875-1883 cu poetul onfthe de ajutor, care
citește și corectează manuscrisele, sunt
compuse opere literare strălucit, care farmecul
toate generațiile de cititori români (una la
străini de traduceri).

Acum este momentul din capodoperele sale,
acum este momentul din capodoperele lui
Eminescu de asemenea. Destinul crud au făcut
ca în 1883, atât se îmbolnăvesc și să nu scrie
ceva mai important, după acest an. După
Soacra cu trei nurori, Creanga publică în
Convorbiri literare: Punguta cu doi bani,
Danila Prepeleac, Povestea porcului, Mos
Nechifor Cotcariul, Povestea lui Harap-Alb,
Fata Babei și fata mosneagului, Ivan Turbinca,
Poveste Lenes unui om, Amintiri din copilărie
(Primele trei părți, a patra fiind postuma), Popa
Duhu, Cinci pani. El scrie, de asemenea, acum,
Mos Ion Roata și Mos Ion Roata și Voda Cuza,
și sunt publicate în alte publicații.

1883-1889 În aceeași perioadă ca și Eminescu,
marele nostru povestitor poveste este bolnav și
scrie foarte puțin. Criza lui epilepsie aduce cei
șase ani de suferință. Când se citește în presă
că Eminescu e bolnav, el este foarte disperat.
Chiar și el se încadrează în clasă, în fața
elevilor săi, având de multe concedii medicale.
El se duce la Slănic Moldova pentru
tratament.

Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

1889, 15 iunie Creanga știe, de asemenea, de la ziare, că "fratele Mihai" a murit București, După câteva săptămâni, el știe că - la începutul lunii august - săraci Veronica Micle, prietenul lui Eminescu iubit, care au ajuns la casa lui Ticau, uneori, au otrăvit ul de la Mănăstirea Văratec.

1889, 31 decembrie copiii sunt peste tot în Iași, pentru a merge pe străzi la New Year's Eve

plânge ca un copil.

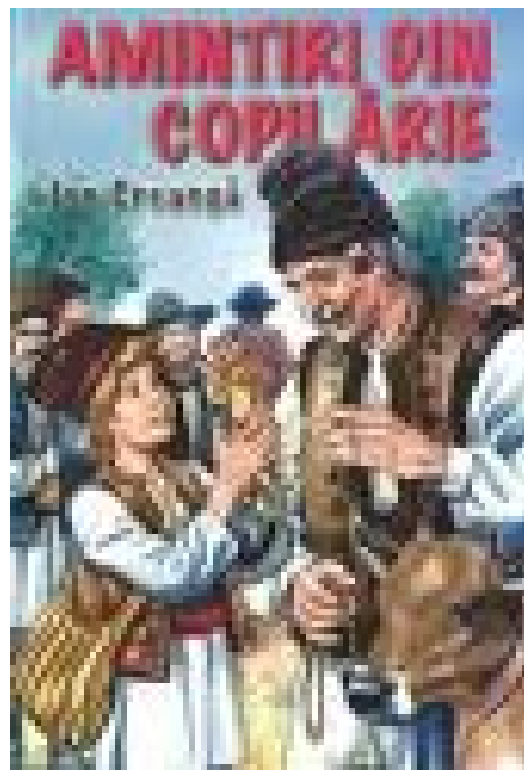
recita versuri felicitare. Cheerfull Creanga pleaca Down Town. Mănâncă unele gogosi. Împreună cu profesorul băuturi Drăghici niște coniac. Prietenul său îl însoțește până aproape de casa lui și-l ajută să spună "Happy New Year!". El primește copii și-l ajută să-și întindă-și copilăria în Humulești. Este foarte el moare.

Prietenul său să-l punem într-un sicriu, dar ele nu pot lua it afară din casă. Sicriul - prea mare, usile - prea înguste. Cum sa iasa? Zidul a fost demolat si a fost dus la cimitirul Eternitatea, unde a fost înmormântat pe 2 ianuarie 1890.

Opere

Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

12.01.2010
Ion Creanga

Amintiri din copilărie este una dintre principalele lucrări ale scriitorului român Ion Creangă. Cea mai mare dintre cele două lucrări ale sale aparținând genului memorialistic, ea conține unele dintre cele mai caracteristice exemple de narațiune la persoana întâi din literatura română, fiind considerată de critici capodopera lui Creangă. Structurată în capitole separate scrise de-a lungul mai multor ani (între 1881 și 1888), părți din ea au fost citite în fața cenaclului literar Junimea din Iași. Trei dintre cele patru secțiuni au fost publicate în timpul vieții lui Creangă de revista Convorbiri Literare, ultima parte rămânând neterminată după moartea scriitorului.

Cartea oferă o relatare detaliată a copilăriei lui Ion Creangă, petrecută în ceea ce era atunci Principatul Moldovei, cu amănunte privind peisajul social al universului copilăriei sale, descriind relațiile dintre eroul principal, denumit Nică al lui Ștefan a Petrei sau Nic-a lui Ștefan a Petrei și alți oameni cu care a interacționat. Ea urmărește maturizarea lui Nică, de la o vârstă idilică în satul Humulești (astăzi parte a orașului Târgu Neamț) la o adolescență rebelă și la pregătirea pentru intrarea în rândul preoțimii ortodoxe în centrele urbane Fălticeni și Iași. Cursul narațiunii este întrerupt adesea de îndelungate monologuri ce exprimă cugetările și

sentimentele lui Creangă. Textul însuși este remarcabil prin utilizarea unui vocabular caracteristic bogat în particularități dialectale din zona Moldovei.

Amintiri din copilărie a fost editată și publicată de mai multe ori, și este văzută ca o lucrare clasică a literaturii pentru copii în limba română. A constituit sursă de inspirație pentru mai mulți autori și a stat la baza filmului omonim din 1964, realizat de Elisabeta Bostan.

Amintiri din copilarie contine 4 capitole.

Capitolul I

Relatarea lui Creangă începe cu un monolog extensiv și cu o descriere nostalgică a locului nașterii sale, cu o scurtă prezentare a istoriei Humuleștiului și a statutului social al familiei. Primul capitol se concentrează pe mai multe personaje legate direct de primii ani de școală ai lui Nică: Vasile a Illoaei, tânărul învățător și cleric ortodox, care îl înscrie în clasa nou înființată; superiorul lui Vasile, preotul paroh; Smărăndița, fata inteligentă, dar neastâmpărată, a preotului; tatăl lui Creangă, Ștefan, și mama Smaranda. Unul dintre primele episoade prezentate în carte prezintă pedepsele corporale recomandate de preot: copiii erau puși să stea pe un scaun denumit Calul Balan și biciuiți cu Sfântul Nicolai

(denumit după hramul bisericii). Fragmentul este și o relatare retrospectivă și în ton jovial a interacțiunii cu ceilalți copii, de la jocurile lor preferate (prinderea muștelor cu ceaslovul) până la iubirea copilărească a lui Nică pentru Smărăndița și la folosirea abuzivă a pedepsei corporale de către un monitor gelos. Creangă își amintește dezamăgirea față de activitățile școlare și apetitul său pentru chiul, arătând că motivația sa pentru înscrierea la școală erau promisiunea unei cariere preoțești, atenta supraveghere a mamei, dorința de a o impresiona pe Smărăndița, și beneficiul material obținut prin cântatul în corul bisericii. Școala este, însă, întreruptă brusc atunci când Vasile a Illoaei este luat cu arcanul și recrutat cu forța în armata moldoveană.

După o perioadă în care urmează școala sub supravegherea lui Iordache, pe care textul îl descrie ca pe un bețiv, noul învățător moare într-o epidemie de holeră, iar Smaranda și Ștefan decid să-și trimită fiul afară din sat. Nică urmează calea transumanței și este dat în grija unor ciobani, dar se îmbolnăvește și el de ceea ce naratorul afirmă că este holeră și, la întoarcerea acasă cu febră mare, este vindecat cu un leac băbesc fabricat din oțet și leuștean. După un timp, sub pretextul că nu ar mai dispune de bani, Ștefan își retrage fiul de la școală. Datorită insistenței Smarandei, copilul

merge cu bunicul său David Creangă la Broșteni, unde, împreună cu vărul lui, Dumitru, este înscris la școală. Nică și Dumitru se adaptează greu, ambii plângând când, din porunca noului învățător, le sunt tăiate pletele. Amândoi locuiesc la o femeie pe nume Irinuca, într-o casă modestă de pe malul Bistriței, și unde, din cauza apropierii de capre, se îmbolnăvesc de răie. Creangă își amintește cum, încercând să se vindece cu băi dese în râu, el și vărul său au dislocat o stâncă, aceeași rostogolindu-se și distrugând casa Irinucăi. După ce fug din Broșteni și locuiesc o vreme la Borca, cei doi copii pornesc mai departe, către casa lui David Creangă din Pipirig. După o călătorie prin Carpații Occidentali, cei doi băieți ajung în sat, unde sunt primiți de Nastasia, soția lui David. Ea îi vindecă de răie folosind un alt leac băbesc, un extract de mesteacăn.

Al doilea capitol

Manuscrisul secțiunii introductive a celui de-al doilea capitol din Amintiri din copilărie. Al doilea capitol începe cu un alt monolog nostalgic, la rândul său introdus prin celebrul pasaj: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la

cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!” Textul continuă cu o prezentare a superstițiilor mamei, pe care le împărtășea și autorul. În urma indicațiilor Smarandei, Nică însuși cred că băieții „cu părul bălai” precum el pot invoca vremea frumoasă dacă se joacă afară când plouă, că unele pericole pot fi îndepărtate prin descântece, și că însemnarea corpului uman cu leșie sau noroi oferă protecție împotriva deochiului. Naratorul își exprimă totodată și regretul de a nu-i fi arătat mamei toată aprecierea lui, referindu-se la copilărie ca la „vârsta cea fericită”.

Această introducere este urmată de o prezentare a interacțiunilor între tatăl lui Nică, arătat drept un personaj distant și cu toane, dar adesea amuzat de pozele băiatului, și mamă, care își supraveghează în mod direct copiii și-l critică pe Ștefan că nu o urmează în aceasta. Susținând că el însuși merita pedepsele adesea dure aplicate de părinți, naratorul își continuă relatează prin detalii referitoare la câteva dintre pozele copilăriei. El își amintește de sine participând direct la ritualurile de Sfântul Vasile (Anul Nou), făcându-și zornăitoare dintr-o vezică de porc și alăturându-se cântăreților din buhai în cadrul unor manifestări festive atât de zgomotoase încât îi irită pe ceilalți săteni. Povestea îl arată pe Nică

îngurgitând tot laptele lăsat la smântânit de mama sa, și încercând să transfere vina pentru aceasta asupra legendarilor strigoi, și enervându-l pe Chiorpec ciubotarul până când acesta îl pedepsea mânjindu-l pe față cu dohot. Vara, băiatul plănuiește o farsă pentru a fura cireșe de la unchiul său și intră în livada acestuia sub pretextul că și-ar cauta vărul. Surprins de mătușa sa și alergat printr-un lot de cânepă, el reușește să scape atunci când urmărirea rămâne încurcată între plante.

Un alt astfel de episod prezintă drumul băiatului la marginea satului, trimis să ducă mâncare zilierilor romi angajați de Ștefan și Smaranda. Acest episod este ocazia întâlnirii băiatului cu pupăza din sat (numită „cuc armenesc”). Nefericit pentru că trebuie să se trezească dimineața la cântecul păsării, Nică se răzbună prinzând-o în cuibul ei, proces îndelungat care îi duce la exasperare pe muncitorii care-l așteptau. Întâmpinat cu ostilitate de angajații tatălui când ajunge în cele din urmă la destinație, băiatul se întoarce la teiul pupezei și leagă pasărea extenuată, ascunzând-o în podul casei, de unde nu mai poate cânta. Fapta sa se dovedește a fi păguboasă pentru întreaga comunitate, lipsită acum de ceasul deșteptător, prin intermediul ei începând a circula zvonuri despre responsabilitatea lui Nică. În timp ce Smaranda se gândește dacă să dea sau nu crezare acestor zvonuri, băiatul decide că cea mai bună soluție

pentru el este să vândă pupăza la târg. Întregul său plan este însă zădărnicit când un bătrân viclean, prefăcându-se că se uită mai de aproape la pasărea oferită cumpărătorilor, o eliberează. Pasărea zboară înapoi la cuib și Nică, înfuriat, îi cere moșului despăgubire. Acesta însă își râde de copil, dându-i de înțeleș cum că Ștefan însuși s-ar afla în târg și cum că ar putea fi interesat de discuție, iar băiatul hotărăște că e mai înțelept să părăsească târgul de teama unor urmări mai nefericite.

După câteva paragrafe în care se concentrează pe acest gen de finaluri fericite, care duc la evitarea unor pagube mai mari, Creangă trece la descrierea primei sale slujbe: retras de la școală de Ștefan, băiatul se ocupă cu torsul. Acolo o întâlnește pe Măriuca, o fată de vârstă lui, care îi este simpatcă. Datorită ei ajunge să aibă porecla de Ion Torcălău, ceea ce îl rușinează într-o anumită măsură, fiind numele dat unui țigan din Vânători și transgresând astfel o tradițională barieră etnică. Lui Nică îi place munca pe care o prestează, deși este una asociată în mod tradițional cu sexul feminin, dar este iritat de alte sarcini ce îi sunt atribuite, cum ar fi îngrijitul fratelui său cel mai mic. Neascultând de mama sa, băiatul lasă pruncul singur în leagăn și fuge să se scalde în râu. După ce amintește ritualurile-superstiție pe care copiii le practică în cursul acestor escapade (cum ar fi scurgerea apei din urechi pe două pietre, dintre care una este a lui

Dumnezeu și alta a diavolului), naratorul descrie cum este prins de Smaranda, care îl pedepsește luându-i toate hainele și lăsându-l să se întoarcă acasă prin sat dezbrăcat. El reușește aceasta din urmă la capătul unui complicat traseu, dintr-o ascunzătoare în alta, și evită să fie mușcat de câini stând nemișcat timp îndelungat. După ce ajunge acasă, naratorul arată că, drept urmare a incidentului, „derdicam și măturam prin casă ca o fată mare”, comportament ce-i atrage laude din partea mamei. Capitolul culminează într-un alt scurt monolog, încheiat cu pasajul: „Ia, am fost și eu, în lumea asta, un boț cu ochi, o bucată de humă însuflețită din Humulești, care nici frumos până la douăzeci de ani, nici cu minte până la treizeci și nici bogat până la patruzeci nu m-am făcut. Dar și sărac așa ca în anul acesta, ca în anul trecut și ca de când sunt, niciodată n-am fost!”

Capitolul al treilea

Prima parte a celui de-al treilea capitol al cărții continuă cu metafora „bucății de humă însuflețită”, făcând din ea punctul de pornire a unui dialog imaginar purtat de narator cu sine însuși. El oferă mai multe detalii despre istoria Humuleștiului, începând de la războiul polono-otoman din 1672–1676 și menționând pe scurt trecerea imperialilor în căutarea frumoasei prințese Natalia (evenimente la care scriitorul susține că ar fi fost el însuși martor). Această prezentare îl determină pe narator să

concluzioneze că „humuleștenii nu-s trăiți ca în bârlogul ursului”. Acest argument servește drept introducere la următoarea perioadă din viața lui Nică: revenirea la școală, de această dată o nou-creată instituție, înființată din ordinul Domnului Moldovei Grigore Alexandru Ghica și condusă de teologul Isaia „Popa Duhu” Teodorescu. Urmează o descriere detaliată a discursului inaugural ținut de Ghica, la care Creangă ar fi fost martor. Povestea se concentrează apoi pe Teodorescu, pe metodele sale de predare a metodelor aritmeticii, cum ar fi regula de trei simplă, și pe aparenta sa descurajare în fața unor elevi ca Nică Oșlobanu (descriș de autor ca indisciplinat și egoist). Urmează un conflict între Teodorescu și preotul Niculai Oșlobanu, tatăl băiatului, conflict adâncit și de o dispută pe subiecte teologice și administrative, culminând cu izgonirea lui Teodorescu din biserica lui Oșlobanu de către acesta personal și călugării săi.

Narațiunea se concentrează apoi pe perioada petrecută de Creangă la seminar (școala de catiheți) din Fălticeni, unde, spre suprinerea sa mărturisită, se reîntâlnește cu Nică Oșlobanu. Nică se înscrie la această școală după ce constată că toți prietenii săi apropiați părăsesc școala lui Teodorescu, fapt ce îl lasă expus ca țintă a severității profesorului. În cele din urmă, el își convinge tatăl să-i mituiască pe profesorii de la seminar, amintind că asemenea

daruri puteau chiar să scutească un elev de întregul efort de învățare. În alte fragmente, însă, Creangă insistă asupra metodelor de predare din seminar, metode ce implică învățatul mecanic și recitarea elementelor de gramatică românească sau a unor lucrări întregi de comentarii ale Bibliei, fapte ce îl fac pe narator să exclame: „cumplit meșteșug de tâmpenie, Doamne ferește!” Departe de supravegherea părinților și locuind împreună cu unii colegi și cu gazda lor, Pavel ciubotarul, tânărul duce o viață boemă, și se lasă introdus în cultura cârciumii. Naratorul schițează portretele prietenilor săi, pe baza abilităților sau atitudinilor lor definitorii: moș Bodrângă, care cântă din fluier; Oșlobanu, om de la munte, poate ridica și căra o căruță întreagă de lemne în spate; arătosul David, a cărui moarte timpurie scriitorul o atribuie efortul excesiv depus la învățătură; nepoliticosul Mirăuță, care face în ciudă negustorilor evrei declamând poezii antisemite, dar nu se obosea prea mult cu școala; Trăsnea, care nu putea învăța gramatica decât memorând întregul manual, foarte supărat din cauza înlocuirii alfabetului chirilic românesc cu cel latin; Zaharia „Gâtlan” Simionescu, un lingușitor care poate convinge adulții să-i tolereze gesturile îndrăznețe; Buliga, un preot datat consumului de alcool și petrecerilor, care binecuvintează petrecerile întregului grup. Gălăgioasa companie parcurge crâșmele din și de lângă oraș, escapadele lor fiind punctate de gesturi licențioase, flirturi și

chiar furturi din prăvălii. Scriitorul menționează în treacăt și o relație a sa cu fiica unui preot, care devine prima sa iubită.

Povestirea lui Creangă se concentrează și pe farsele jucate de el și de alții, ca pedeapsă pentru prietenii despre care credea că nu împart merindele pentru Crăciun. Aceste farse se folosesc de „poște”, instrumente anume făcute pentru a arde degetele de la picioare ale victimei în timpul somnului; utilizarea lor face ca victimele să plece din casă una câte una. Ultima asemenea încercare conduce totuși la o ceartă între cele două tabere, atât de zgomotoasă încât vecinii cred că a izbucnit un incendiu sau că au atacat trupele imperiale staționate în Fălticeni (prezență militară concomitentă cu Războiul Crimeei și cu vacanța tronului Moldovei). Cearta tinerilor se termină cu evacuarea tuturor din casă, Creangă mutându-se în gazdă la un fierar. Primăvara, vine vestea că școala de la Fălticeni se va închide, elevii urmând să fie mutați la mănăstirea Socola din Iași. Capitolul se încheie cu nesiguranța ce îi cuprinde pe elevi: unii hotărăsc să-și încerce norocul la Socola până la începutul unui nou an școlar, iar alții își abandonează definitiv șansele la o carieră preoțească.

Capitolul al patrulea

Râul Siret, care curge prin centrul Moldovei Al patrulea (și ultimul) capitol al Amintirilor din copilărie începe cu prezentarea îndoielilor pe care le are Creangă privind plecarea din Humulești înspre îndepărtatul Iași: „Ursul nu joacă de bună voie”. Naratorul se folosește de această ocazie pentru a descrie lucrurile cele mai dragi lui în Humulești: peisajul („Ozana cea frumos curgătoare și limpede ca cristalul, în care se oglindește cu măhnire Cetatea Neamțului de atâtea veacuri!”), familia și tovarășii, și obiceiurile locale legate de petreceri și dans. Planurile sale de a rămâne acasă sau de a se călugări sunt zădărnicate de mama sa Smaranda, care invocă reputația strămoșilor pentru a-l convinge să plece la Socola și să-și facă un nume ca preot mirean.

Narațiunea relatează apoi călătoria de la Humulești spre capitala moldoveană: Creangă și Gâtlan sunt pasagerii căruței cu cai a lui Luca, vecinul și prietenul lor. Naratorul își amintește rușinea și frustrarea pe care a simțit-o când a văzut că „zmeii” lui Luca erau de fapt niște „smârtoage [...] vlăguit[e] din cale-afară”, și descurajarea ce-i cuprinde pe el și pe Zaharia în fața necunoscutului. Acest sentiment este accentuat și de remarcile trecătorilor față de starea jalnică a atelajului lui Luca, remarci care sporesc în sarcasm pe măsură ce călătoria se apropie de destinație. Sunt prezentate totodată impresiile scriitorului față de peisajul moldovenesc, dimpreună cu preferința sa

pentru peisajul montan dinspre vest, pe care căruța îl lăsa în urmă, în raport cu zonele de pe malul stâng al Siretului (acolo unde, cum spune Luca, "apa-i rea și lemnele pe sponci; iar vara te înăduși de căldură, și țânțarii te chinuiesc amarnic"). Capitolul și volumul se încheie brusc cu o descriere a elevilor din toate școlile Moldovei adunați în curtea mănăstirii Socola.

[modifică] Istoricul publicărilor
Amintiri din copilărie sunt, împreună cu portretul lui Isaia Teodorescu (lucrare intitulată eponim Popa Duhu), una dintre lucrările memorialistice ale lui Creangă, lucrări diferite de celelalte din corpul operei, care aparțin genurilor povestirii și anecdotei.[2] Cele patru capitole au fost scrise în mai multe etape consecutive de scriere, despărțite de intervale de timp lungi, și au fost publicate la început ca texte distincte. Partea a patra a rămas neterminată din cauza îmbolnăvirii și apoi a morții autorului.[3] Fiecare capitol a fost produsul unei munci semnificative din partea lui Creangă: când au început să circule primele versiuni ale acestora, autorul era deja recunoscut în sânul comunității literare pentru abordarea laborioasă pe care o adoptase față de

procesul de scriere (așa cum documentează relatările psihologului Eduard Gruber, contemporan cu Creangă).[4] Creangă își citea din când în când aceste texte, precum și celelalte scrieri, în fața unui public format din membrii societății literare Junimea (printre care Iacob Negruzzi, Vasile Pogor și Alexandru Lambrior).[3]

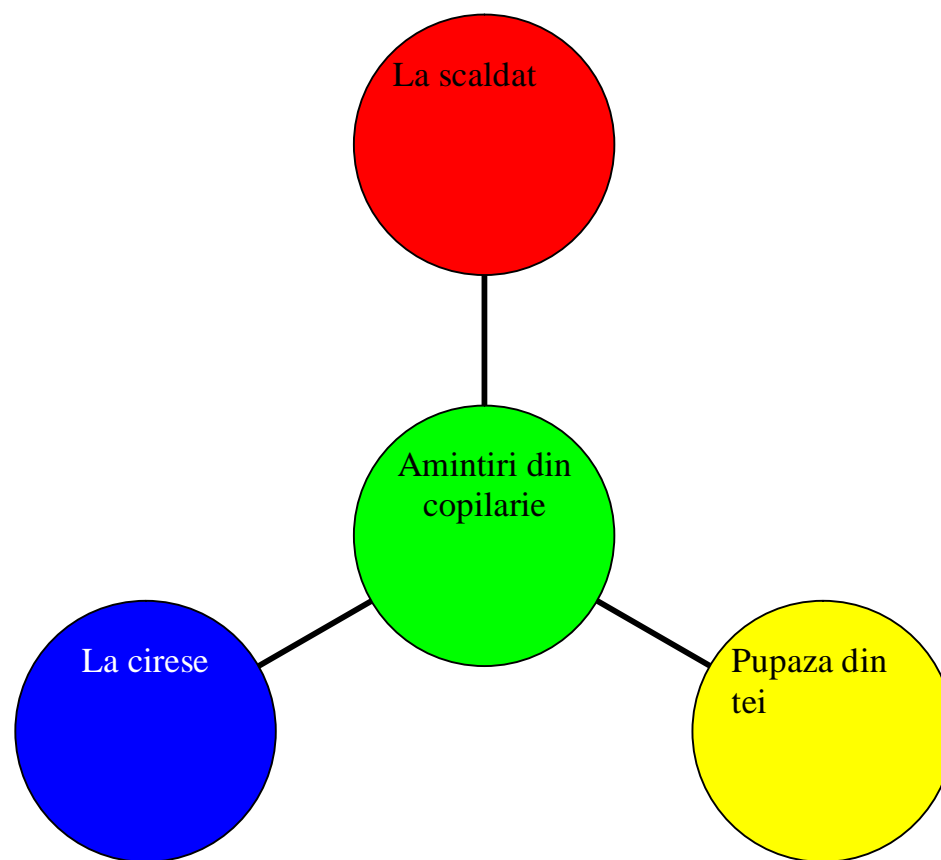
Textele individuale, inclusiv a patra secțiune, publicată postum, au apărut la început în diverse numere ale revistei junimiste Convorbiri Literare începând cu 1881.[3] Primul capitol în versiunea sa fragmentară inițială, precum și versiunile ulterioare de limbă română ale operei complete începeau cu cuvintele lui Creangă: Dedicatie d-șoarei L. M., cu referire la Livia, fiica mentorului lui Creangă, liderul Junimii Titu Maiorescu, persoană ce probabil a copiat și a corectat textul manuscriselor.[5] Ultima secțiune, incompletă, a fost probabil scrisă în anul 1889.[6] În acea perioadă, Creangă nu mai făcea parte din Junimea și nu mai era în relații cu Maiorescu; de aceea, textul a fost citit în fața cenaclului literar al lui Nicolae Beldiceanu, pe care îl frecventa împreună cu Gruber.[7]

Întregul text a fost publicat sub formă de carte ca secțiune a unei culegeri de lucrări ale lui Creangă, sub îngrijirea lui Gruber, a lui A. D. Xenopol și a lui Grigore Alexandrescu în 1892 (la rugămintea fiului scriitorului, Constantin).[7] A doua astfel de ediție a făcut parte și din prima ediție completă a operelor lui Creangă, publicată între 1902 și 1906 de către folcloristul Gheorghe T. Kirileanu.[8]

Rezultatul muncii lui Creangă a fost remarcat pentru contextul său lingvistic relativ izolat, adesea bazat pe elemente obscure din vocabularul românesc, adoptând formulări populare, arhaice și regional-moldovenești.[9] Asemenea elemente au făcut din Amintiri din copilărie o carte dificil de tradus în alte limbi. O comparație cu traducerile în limba engleză, realizată de profesoara Anca Mureșan, atenționează: „Limbajul popular și regional al lui Creangă pune probleme diverse și serioase unui translator. Printre problemele lexicale, trebuie menționați și numeroșii termeni utilizați de Creangă și legați de viața rurală, de practica bisericească, de superstiții și așa mai departe.”

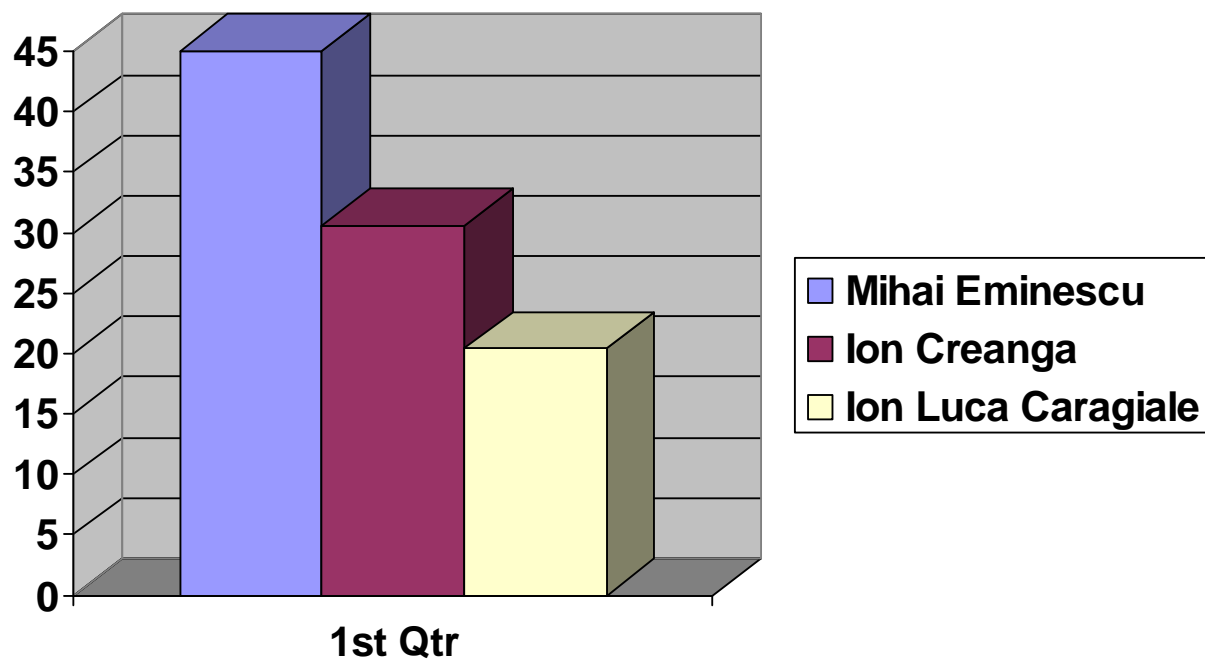
Chisineu-Cris, Liceu Teoretic „Mihai Veliciu”
Beschiu Vasile Adrian

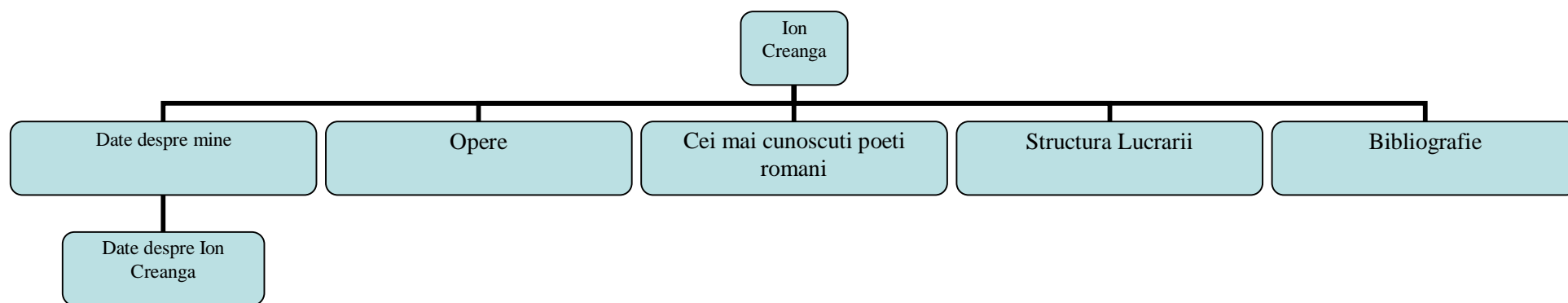
Povesti	Povestiri	Amintiri din copilarie	Clasici ai Literaturii Romane
Soacra cu trei nurori	Poveste	partea I	Ion Creanga
Capra cu trei iezi	Mos Nechifor Cotcariu	partea II	Ion Luca Caragiale
Punguta cu doi bani	Povestea unui om lenes	partea III	Ioan Slavici
Danila Prepeleac	Mos Ion Roata	partea IV	Mihai Eminescu
Povestea porcului	Popa Duhu		
Fata babei si fata mosneagului	Cinci paini		
Povestea lui Harap-Alb	Inul si camasa		

Cei mai cunoscuti poeti romani

Structura lucrării

Bibliografie

www.google.ro
ro.wikipedia.org
www.ioncreanga.eu
www.romanianvoice.com